

Arrest

nr. 230 406 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2018 wordt verzoeker door de PZ Molenbeek-Saint-Jean aangetroffen in illegaal verblijf. Op 22 oktober 2018 wordt verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van St. Gilles wegens inbreuk op de drugswetgeving. Op 19 februari 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 maanden wegens een inbreuk op de drugswetgeving. Op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Het bevel is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend);

Naam: J(...)

Voornaam: A(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Sierra Leone

ALIAS: J(...) H(...) (...) Sierra Leone

J(...) A(...) (...) te (...) Sierra Leone.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:.

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een Inbreuk op de wetgeving drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25.10.2018).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een inbreuk op de wetgeving drugs.

Gezien de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25.10.2018 sinds 2 weken in België te verblijven; in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten (vreemdelingendocument Nederland); geen duurzame relatie en familie in België te hebben doch enkel vrienden. Het verklaarde wel hartproblemen te hebben en hieromtrent medische verzorging te krijgen (medicatie). Hij verklaarde tevens te willen terugkeren naar Nederland waar hij volgens zijn verklaringen al 21 jaar zou verblijven.

Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene zal in het centrum worden uitgevoerd

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming, De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet iri casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake

Is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Do vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met (egaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een inbreuk op de wetgeving drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek :

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25.10.2018).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Vasthouding(...).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

2.2. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1, §2, 1° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3, 7 en 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.3. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7 en 74/13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 6 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De middelen luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

1. *Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinéa, 1° van de Vreemdelingenwet: Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.*

2. *In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te*

verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn). De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1". Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1". Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet). Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen. Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet. Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt: §3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat: Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt: "risico op onderduiken het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht; De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald. Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd. In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt: "§ 2. Het in paragraaf, IV, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval: 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan" In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van deze bepaling, doordat men stelt dat verzoeker een tweetal weken in België zou verblijven maar zijn verblijf niet heeft trachtten te regulariseren. In de bestreden beslissing gaat verweerder er automatisch vanuit dat, omdat verzoeker geen aanvraag tot verblijf indiende, er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland sinds 1997. Verzoeker spreekt ook perfect de Nederlandse taal en heeft in Nederland zijn leven uitgebouwd. Hij woont te Enschede, De Klomp 125. Verzoeker wil Vrijwillig terugkeren naar Nederland. Al deze elementen vormen een tegenindicatie dat er sprake is van een risico op onderduiken. Verweerder kan hierover bovendien niet onwetend zijn, aangezien onder meer in de bestreden beslissing is vermeld: "Hij verklaarde tegens te willen terugkeren naar Nederland waar hij

volgens zijn verklaringen al 21 jaar zou verblijven". De gemachtigde moest hiermee rekening houden bij het individueel onderzoek dat moest worden uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval (artikel 1, §2, eerste lid Vreemdelingenwet: "Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval). De verzoekende partij wijst tevens nog op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, waarbij nogmaals wordt bepaald dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval moet worden beoordeeld en een objectief criterium alleen (zoals artikel 1, §2,1° Vreemdelingenwet) niet volstaat: "De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.) De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde bepalingen en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

TWEEDE MIDDEL:

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Pari.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen. De motivatie voor de toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet is identiek. Artikel 74/14, §3,1° Vreemdelingenwet stelt: §3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien: (...) de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

2. Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd: (...) In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13. In voormeld arrest beklemtoint het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen,

in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procédure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPUEU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

3. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker op 19 februari 2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 maanden wegens inbreuken op "de wetgeving drugs". Op basis hiervan besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing: "Gelet de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (stuk 1; eigen onderlijning) Verweerder geeft hiermee te kennen dat verzoeker de openbare orde kan schaden, hetgeen niet volstaat conform artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen tot het opleggen van een termijn van nul dagen. Het wettelijk critérium is immers niet dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare te schaden. Het wettelijk critérium is daarentegen dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet): §3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien: (...) de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; De bestreden beslissing schendt hierom artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

4. Door de gemachtigde wordt verwezen naar een veroordeling door de correctionele rechtbank van 19 februari 2019 wegens inbreuk op "de wetgeving drugs". Enig ander element wordt verder niet overwogen. De bestreden beslissing bevat hierom geen concreet oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker geeft aan dat hij actueel geen daadwerkelijk gevaar vormt voor de openbare orde, zoals nochtans vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie hierboven). Verzoeker onderging zijn straf en wil terugkeren naar Nederland (hetgeen ook de bedoeling is van verweerder, aangezien men in de bestreden beslissing stelt: "het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om een overname te vragen aan Nederland"). De loutere verwijzing naar een correctionele veroordeling, zonder enige concrete motivering, kan niet volstaan. De vermelding in de bestreden beslissing "een inbreuk op de wetgeving drugs" is bijzonder abstract en algemeen. De gemachtigde diende daarentegen duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie). Een appreciatiebevoegdheid moet bovendien steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

2.5. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet:

“Artikel 7, alinea 1:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een Inbreuk op de wetgeving drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Het onderzoek naar de schending van de voormelde beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 7, 1, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 74/14, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord “of”, blijkt dat de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° reeds volstaat om niet in een termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien. De verzoeker brengt in zijn tweede middel wel een kritiek naar voor omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, doch hierna zal blijken dat deze kritiek ongegrond is. Waar de verzoeker de vaststelling van een risico op onderduiken viseert (cf. artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet), merkt de Raad dan ook op dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen reeds overeind blijft door de feitelijke en juridische vaststellingen omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Daar het eerste middel slechts een kritiek bevat betreffende het overtollige motief omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, is het middel niet ontvankelijk.

Waar de verzoeker een schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op twee onderscheiden feitelijke en juridische gronden. Enerzijds wordt, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt een tweede juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent stelt de verweerder vast dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Aangezien de toepassing van en de feitelijke vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in elk geval overeind blijven nu de verzoeker hieromtrent geen enkele betwisting voert, heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek die de toepassing van en de vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet betreft. Uit de bewoordingen van dit artikel 7 blijkt immers dat de verweerder in het in het punt 1° bedoelde geval een bevel “moet” afgeven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De motivering en vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volstaan dan ook om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen en de kritiek omtrent artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan hieraan geen afbreuk doen (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

De verzoeker voert in wezen aan dat de verweerder niet heeft geoordeeld omtrent een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde, zodat hij een foutieve toepassing maakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoeker verwijst ter zake naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) omtrent artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. De verzoeker beroept zich in dit kader tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginzel.

Het loutere gegeven dat eenzelfde motivering wordt gehanteerd om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, impliceert geenszins dat de motieven omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk zouden zijn. Aangezien met betrekking tot beide toepassingsgevallen een gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld en aangezien de verzoeker op geen enkele wijze duidelijk maakt waarom dit begrip in het ene geval anders zou moeten worden geïnterpreteerd dan in het andere geval, kan de verzoeker niet ernstig voorhouden dat het niet opgaat om eenzelfde feitelijke motivering te hanteren. De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker spijkers op laag water zoekt waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet eens beweerd zou worden dat de verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde. Waar in de bestreden akte wordt

vermeld dat de verzoeker door zijn gedrag “geacht wordt” de openbare orde “te kunnen schaden”, dient deze motivering immers te worden samen gelezen met de andere motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de verweerder hogerop uitdrukkelijk het volgende vermeldt: *“Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde”*. Uit de samenlezing van de uitdrukkelijke feitelijke en juridische motieven, blijkt dan ook duidelijk dat de verweerder wel degelijk vaststelt dat de verzoeker een gevaar “is” voor de openbare orde. De verdere motivering, dat de verzoeker door zijn gedrag “geacht wordt” de openbare orde “te kunnen schaden”, kan dan ook niet als een hypothetische vaststelling worden gelezen. Ieder weldenkend mens verstaat uit het geheel van de geboden motieven dat de verweerder de verzoeker als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, gelet op zijn gedrag en meer bepaald *“Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een Inbreuk op de wetgeving drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

De Raad wijst erop dat het op zich niet betwist is dat de verzoeker veroordeeld is voor 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een inbreuk op de wetgeving drugs.

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof, te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. In casu besluit de verweerder wel degelijk op een concrete wijze dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde is omwille van de veroordeling van 25 maanden inzake een inbreuk op de wetgeving drugs en *“de maatschappelijke impact van deze feiten”*. De verzoeker, die logischerwijze zelf kennis heeft van de concrete omstandigheden van de veroordeling, ontkent overigens de feiten niet. Het is niet kennelijk onredelijk om uit deze feiten, die zeer actueel zijn, af te leiden dat de verzoeker door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

De verzoeker kan, gelet op hetgeen voorafgaat, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen concreet oordeel bevat waaruit blijkt dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang verzoeker heeft bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van 30 dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem op 17 juni 2019 ter kennis werd gebracht. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van verzoeker er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen diende te worden gegeven, een termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enig belang heeft bij zijn grieven.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC